

MENSE OCTOBRI.

Sempronius parochus rare prædicat in sua parochia. In festis solemnioribus concionem longissimam habet, et tunc, præmissa præparatione matura, optime populo suo explicat sanam doctrinam juxta seriem catechismi.

Caius, vicinus parochus, singulis dominicis et festis prædicat per quadrantem, sed nullam præmittit præparationem, neque ordinem ullum sequitur; modo loquitur de deordinationibus quæ in parochia nuper acciderunt, modo super aliquem textum evangelii diei, quem celebrando missam solemnem elegit, homiliam facit.

Robertus, confessarius eorum, post duas vel tres monitiones, eis tandem absolutionem denegat, dicens eos non fungi suo officio circa prædicationem. Inde quæritur:

1° *Quid statutum fuerit circa obligationem prædicandi, quæ parochis incumbit?*

2° *Quid de sententia Roberti in casu?*

Caius neo-presbyter baptismum prima vice conferens multis torquetur anxietatibus circa sequentes rubricas. Quærit igitur:

1° *An debeat physice tangere caput infantis per totas orationes Omnipotens sempiterno Deus... et Æternam ac justissimam..., vel moraliter tantum, aut solummodo in ipso orationis initio?*

2° *An exorcisando salem, vel puerum, debeat manus extensus habere super exorcisandum, vel potius junctas?*